

QUYẾN RŨ

Ngôn sứ Giêrêmia thổ lộ: *“Lạy Đức Chúa, Ngài đã quyến rũ con, và con đã để cho Ngài quyến rũ. Ngài mạnh hơn con, và Ngài đã thắng.”* (Gr 20:7) Cách quyến rũ của Thiên Chúa rất khác lạ, không giống như cách của loài người. Trong đời thường, người ta HỨA HẸN đủ thứ bằng những lời đường mật, còn Thiên Chúa lại quyến rũ bằng cách KHÔNG HỨA “ngon lành” hoặc “béo bở” mà Ngài HẸN những thứ hoàn toàn trái ý chúng ta: Từ bỏ chính mình và vác thập giá hằng ngày.

Chính mình mà lại không được chiều chuộng, còn đau khổ không ai muốn thì lại phải chấp nhận. Ngậm trái bồ hòn mà cảm thấy vị ngọt thì đúng là quá đổi lạ lùng, kẻ đó có lẽ “điên khùng” thật. Nhưng đối với Thiên Chúa, kẻ điên khùng đó rất đáng yêu, đặc biệt là được thưởng Nước Trời. No Cross, No Crown; No Pain, No Gain. Không thập giá thì không có triều thiên; không đau khổ thì chẳng được lợi gì.

Thế gian được ví là bể khổ, chắc chắn chẳng vui sướng gì. Thật vậy, cuộc sống luôn có nhiều vấn nạn – từ nhỏ tới lớn, từ đơn giản tới phức tạp, từ cụ thể tới trừu tượng, từ riêng tới chung. Biết cách đặt vấn đề có thể giúp chúng ta xử lý tình huống tốt hơn hoặc dễ dàng hơn. Ngược lại, không biết cách đặt vấn đề có thể khiến chúng ta lâm vào thế bí. Rắc rối. Phức tạp. Nhiều khê. Tuy nhiên, đặt vấn đề cũng có thể là đưa ra một điều kiện nào đó: Nếu làm thế này thì sẽ được cái kia.

Thập giá là vấn đề độc đáo đã được Chúa Giêsu đặt ra cho những người muốn theo Ngài, muốn làm môn đệ của Ngài. Thập giá là chiếc cầu gồm hai nhánh kỳ diệu, nhánh dọc đưa đến Thiên Chúa, nhánh ngang dẫn tới tha nhân. Hai nhánh giao nhau ở giữa, giao điểm đó chính là “nút thánh” Đức Giêsu Kitô. Thập giá là con đường duy nhất dẫn tới hạnh phúc đích thực. Không có con đường nào khác.

Đau khổ là vấn đề chúng ta phải lập kế hoạch rõ ràng. Thập Giá là Thánh Giá, là cái GIÁ để nên THÁNH. Muốn nên thánh thì phải trả giá bằng cách đi qua Con Đường Thập Giá. Chỉ có độc đạo đó dẫn tới Thiên Chúa mà thôi.

Đau khổ Thập Giá mà Đức Giêsu Kitô phải trải qua đã được ngôn sứ Isaia tiên báo: *“Đức Chúa là Chúa Thượng đã mở tai tôi, còn tôi, tôi không cưỡng lại, cũng chẳng tháo lui. Tôi đã đưa lưng cho người ta đánh đòn, gior má cho người ta giật râu. Tôi đã không che mặt khi bị mắng nhiếc phỉ nhổ. Có Đức Chúa là Chúa Thượng phù trợ tôi, vì thế, tôi đã không hổ thẹn, vì thế, tôi trơ mặt ra như đá. Tôi biết mình sẽ không phải thẹn thùng.”* (Is 50:5-7)

Thập Giá là nhục nhã, tang tóc, chết chóc. Nhưng Thập Giá lại tiềm ẩn sự quyến rũ lạ lùng, và đó là đại lộ dẫn tới cõi phục sinh, nơi trường sinh bất tử. Ngôn sứ Isaia đã đặt vấn đề: *“Đấng tuyên bố rằng tôi công chính, Người ở kề bên. Ai tranh tụng với tôi? Cùng nhau ta hầu tòa! Ai muốn kiện cáo tôi? Cứ thử đến đây coi! Đây, có Đức Chúa là Chúa Thượng phù trợ tôi, ai còn dám kết tội?”* (Is 50:8-9a)

Nếu thực sự có Thiên Chúa thì người ta không còn sợ hãi bất cứ ai hoặc điều gì: *“Lòng tôi yêu mến Chúa, vì Chúa đã nghe tiếng tôi khẩn nài, Người lại lắng tai ngày tôi kêu cứu.”* (Tv 114 [116]:1-2) Lòng tin ấy thật mãnh liệt, bền vững, và được kiểm chứng xác thực: *“Gặp gian truân sầu khổ, tôi đã kêu cầu danh Chúa: ‘Ôi lạy Chúa, xin cứu gỡ mạng con!’ Chúa là Đấng nhân từ chính trực, Thiên Chúa chúng ta một dạ xót thương, hằng gìn giữ những ai bé mọn, tôi yếu đuối, Người đã cứu tôi.”* (Tv 114 [116]:4-6)

Niềm tin được minh chứng thì niềm tin đó càng thêm vững mạnh, thế nên họ luôn tự nhủ: *“Hồn tôi hơi, thôi bình tĩnh lại, vì trên người, Chúa đã xuống ơn lành; Chúa cứu gỡ mạng tôi khỏi chết, giữ mắt này chẳng còn đắm lệ, ngăn ngừa tôi khỏi phải huyệt chân. Tôi sẽ bước đi trước mặt Người trong cõi đất dành cho kẻ sống.”* (Tv 114 [116]:7-9) Đức tin càng mạnh thì càng thêm trông cậy và thể hiện đức mến.

Nhưng đức tin đó phải được chứng tỏ bằng hành động cụ thể, như Thánh Giacôbê nói: *“Thưa anh em, ai bảo rằng mình có đức tin mà không hành động theo đức tin thì nào có ích lợi gì? Đức tin có thể cứu người ấy được chăng? Giả như có người anh em hay chị em không có áo che thân và không đủ của ăn hằng ngày, mà có ai*

trong anh em lại nói với họ: ‘Hãy đi bình an, mặc cho ấm và ăn cho no,’ nhưng lại không cho họ những thứ thân xác họ đang cần thì nào có ích lợi gì?’ (Gc 2:14-16) Đó cũng là cách giải thích rõ ràng các chi tiết và rất cụ thể.

Cách lý luận của Thánh Giacôbê rất độc đáo: “Đức tin KHÔNG CÓ HÀNH ĐỘNG thì quả là ĐỨC TIN CHẾT. Đàng khác, có người sẽ bảo: ‘Bạn, bạn có đức tin; còn tôi, tôi có hành động.’ Bạn thử cho tôi thấy thế nào là tin mà không hành động, còn tôi, tôi sẽ hành động để cho bạn thấy thế nào là tin.” (Gc 2:17-18) Cách đặt vấn đề lô-gích và tuyệt vời biết bao!

Chính Chúa Giêsu đã cho ông Tôma biết bí quyết đạt được sự sống vĩnh hằng: “Thầy là con đường, là sự thật và là sự sống. KHÔNG AI ĐẾN VỚI CHÚA CHA MÀ KHÔNG QUA THẦY.” (Ga 14:6) Con đường đó là Con Đường Giêsu, và cũng là Con Đường Thập Giá. Không có bất cứ con đường, lối đi hoặc ngõ ngách nào khác.

Có một số vấn đề quan trọng được trình bày trong trình thuật Mc 8:27-35. Một hôm, Đức Giêsu và các môn đệ tới các làng xã vùng Xêdarê Philíp-phê. Dọc đường, Ngài hỏi các môn đệ: “Người ta nói Thầy là ai?” Các ông đáp: “Họ bảo Thầy là ông Gioan Tẩy Giả, có kẻ thì bảo là ông Êlia, kẻ khác lại cho là một ngôn sứ nào đó.” Ngài lại hỏi các ông: “Còn anh em, anh em bảo Thầy là ai?” Ông Phêrô trả lời: “Thầy là Đấng Kitô.” Lời tuyên xưng rõ ràng, chính xác, dứt khoát. Thật tuyệt vời và rất đáng khen, nhưng Ngài cấm các ông tiết lộ với người khác.

Rồi Ngài còn cho biết rằng Ngài phải chịu đau khổ nhiều, bị các kỳ mục, thượng tế cùng kinh sư loại bỏ, bị giết chết và sau ba ngày, sống lại. Đây lần thứ nhất Ngài loan báo cuộc Thương Khó và Phục Sinh của Ngài. Nghe Ngài nói rõ như vậy, ông Phêrô liền kéo riêng Ngài ra và trách Ngài. Nhưng Ngài liền quở trách ông Phêrô: “Satan! lui lại đàng sau Thầy! Vì tư tưởng của anh không phải là tư tưởng của Thiên Chúa, mà là của loài người.” Ông Phêrô vừa mới được khen thì lại bị trách ngay. Điều đó cho thấy rằng phạm nhân luôn biến đổi vì yếu đuối, thậm chí có lúc còn không biết mình là ai. Phạm nhân chẳng khác thời tiết thất thường, khó đoán.

Chúa Giêsu cho biết điều kiện để theo Ngài: “Ai muốn theo tôi, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình mà theo. Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì tôi và vì Tin Mừng thì sẽ cứu được mạng sống ấy.” Nghe chừng là nghịch lý, nhưng thực ra lại là thuận lý. Đơn giản mà nhiều khê!

Ngụ ngôn kể về hai mẹ con loài chó. Chó con hỏi chó mẹ: “Mẹ ơi, hạnh phúc là gì vậy?” Chó mẹ giải thích: “Hạnh phúc là cái đuôi của con đấy!” Chó con liền quay lại tóm lấy cái đuôi nhưng không thể. Chó con oà khóc và hỏi: “Mẹ ơi, tại sao con không thể bắt được hạnh phúc vậy?” Chó mẹ điềm nhiên: “Con yêu, con cứ tiến về phía trước thì hạnh phúc sẽ theo sau con. Con càng muốn nắm bắt hạnh phúc thì hạnh phúc càng xa con.”

Triết lý sống rất đơn giản, nhưng người ta cứ tự làm cho cuộc sống thêm phức tạp. Tại sao cứ phải đi tìm hạnh phúc trong khi hạnh phúc vẫn luôn đi theo mình? Cứ sống và cảm nhận hạnh phúc mà Thiên Chúa dành cho chúng ta giữa trần gian này. Hạnh phúc trừu tượng mà vẫn cụ thể: HẠNH PHÚC LÀ ĐƯỢC SỐNG BÊN NHỮNG NGƯỜI MÌNH YÊU THƯƠNG. Như vậy, hạnh phúc luôn gần gũi và giản dị. Đời thường mà rất diệu kỳ.

“Vác thập giá hằng ngày” vừa là lời khuyên vừa là mệnh lệnh mà Chúa Giêsu truyền, ai nỗ lực thì sẽ được sống. Hạnh phúc nào cũng có vị mặn của nước mắt, thành công nào cũng cần khổ luyện. Thánh Bernard Clairvaux (1090-1153) xác nhận: “Sự chết là cửa ngõ của sự sống.” Còn đại văn hào Victor Hugo (1802-1885) cho biết: “Hành động tốt là bản lề của Cửa Nước Trời.” Thế thì chẳng gì phải ngạc nhiên khi Chúa Giêsu bảo chúng ta phải “từ bỏ mình” và “vác thập giá” không ngừng, triền miên từ sáng tới chiều, miệt mài hết ngày này qua tháng nọ.

Tình Chúa bao la và bất biến, hãy tín thác vào Ngài, vì Ngài đã thề hứa: “Ta chẳng vui gì khi kẻ gian ác phải chết, nhưng vui khi nó thay đổi đường lối để được sống.” (Ed 33:11) Thiên Chúa rất muốn mọi người được vào Nước Trời, và đó cũng là cùng đích của chúng ta. Đây là sự khôn ngoan của Thánh Vịnh gia: “Lạy Thiên Chúa, xin lấy lòng nhân hậu xót thương con, mở lượng hải hà xoá tội con đã phạm. Xin rửa con sạch hết lỗi lầm tội lỗi con, xin Ngài thanh tẩy. Vâng, con biết tội mình đã phạm, lỗi lầm cứ ám ảnh ngày đêm.” (Tv 51:3-5)

Nhân vô thập toàn, ai cũng có lúc được khen và có lúc bị chê. Nhưng quan trọng là cách thức khen và chê: “Kẻ khen ta mà khen thật mới chỉ là bạn ta, kẻ chê ta mà chê thật chính là thầy ta, còn kẻ nịnh hót tâng bốc ta thì chỉ là kẻ hại ta.” (Tuân Tử, hiền triết Trung Hoa) Trong mọi mối quan hệ, sự thẳng thắn vẫn là cách quyến rũ nhất.

Lạy Thiên Chúa, xin giúp chúng con thành tín trong mọi động thái, gia tăng can đảm để chúng con khước từ những gì không thuộc về Ngài, xin giúp chúng con chấp nhận thập giá đại dịch này để hoán cải theo Ý Ngài. Chúng con cầu xin nhân danh Thánh Tử Giêsu, Đấng Cứu Độ duy nhất của nhân loại. Amen.

TRẦM THIÊN THU

► Đời Thập Giá – <https://youtu.be/C8NDrFF7s-0>